

பிவிருத்தி
கி
மதுரை
பால ஜன்முக்காத சபா.

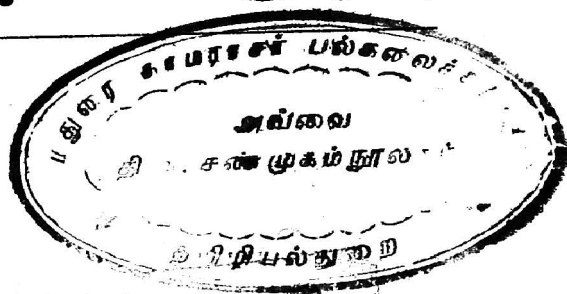
முதல்முத்தம்

கம்பதாஸன்

முதல் முத்தம்

“கம்பதாஸன்”

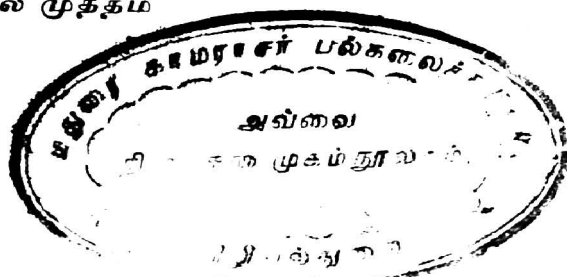

1945

பாசரசு காரியாலயம்
பெரம்பூர் :: சென்னை

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
கவி மழலை	5
வேளை வந்தது	6
பட கோட்டி	12
எழுத்தாளர் மகாநாடு	14
மது	15
புத்தன் புனர் ஜன்மம்	16
உதிர்ந்த மலர்	20
கிழவி	21
கு. ப. ரா.	22
உண்மைக் கவிதை	23
இயற்கையின் கானம்	24
காதலின் பதில்	25
சிறைச்சாலை	26
நவராத்திரி கொலு	27
பேராசைக்காரி	28
காதலா? சாதலா?	29
திருநாள்	30
முதல் முத்தம்	31

மு க வு ரை

கம்பதாசன் எழுதும் நூற்கள் எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றன ; அவை அவராலேயே இயற்றப் பெற்றவை ; அவரின் நெஞ்சினின்று தங்குதடையின்றி எழும் ஊற்று !

அவர் எந்த நூற்களையும் பார்த்து எழுதுவதில்லை ; எதையும் மொழி பெயர்த்து புகழுக்கும் பணத்துக்கும் தம் பெயரால் வெளியிடுவதில்லை. தமிழ்நாடு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.

உண்மையில், கம்பதாசன் எண்ணம் நன்று. கவிதையுள்ளம் நன்று.

நான் இந்த “முதல் முத்த”த்தில் நல்ல கற்பனையை, புதுமையை, வரவேற்கும் தன்மையை, அதைப் போற்றும் ஆற்றலை காணுகின்றேன்.

கம்பதாசன் வாழ்க !

17—1—1943

முகாம் : சிதம்பரம்

}

பாரதிதாசன்

விலை ரூபாய் ஒன்று

க ம ப த ா ஸ ன்

எழுதிய

ம ற் ற நூ ல் க ள்

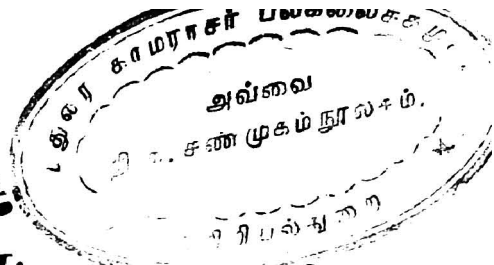

1. கனவு
2. விதியின் விழிப்பு
3. அருணோதயம்
4. முத்துச் சிமிக்கி

அறிவு அபிவிருத்தி
மதுரை.

பால ஷண்முகாகந்த சபா.

கவி மழலை

கண்ணன் குழலிலுண்டோ?—வாணி
கைதவழ் யாழிலுண்டோ?
வண்ணத் தமிழிலுண்டோ?—நிர்மல்
வாய்தரும் மழலையின்பம்!

தென்றல் காற்றிலுண்டோ?—அமுதம்
தேக்கும் நிலவிலுண்டோ?
மின்னும் மழையிலுண்டோ?—நிர்மல்
மீட்டும் மழலையின்பம்!

திருமகள் வீற்றிருக்கும்—செம்மலர்த்
தேனிலே, மன்மதன்கைக்
கரும்பிலே காண்பதுண்டோ?—நிர்மல்
கவியாம் மழலையின்பம்!

[நமது கவிஞர் “கம்பதாஸன்” கவிதா இதயத்தின் ஆழத்
திலே யிருந்து அற்புதமாகப் பூத்த அருமையான நிர்மல் முத்துக்
களிலே இக்கவிதை ஒன்று. உலகின் சிறந்த பாடல் தொகுதி
ஒன்று பிரசுரமானால் அதற்கு அழகுதர முதல் ஆரமாகச் சூட்ட
லாம் இப் பூக்கவிதையை.

திருஞானம்.]

வேளை வந்தது!

பூமகள் கண்ணெனவே பூத்த மகதமதில்
காமக் கடலாடும் கணிகையர் தம்மரபில்,
வந்த புதுமலராம், வாசவ தத்தைஎன்பாள் ;
அந்தரத்து மேனகைபோல் ஆடும் தொழிலுடையாள் ;
அன்னவள் அன்புபெற, ஆளும் அரசரெலாம்
என்பும் உருகிநிற்க, ஏழை, இரந்துண்ணும்
பித்தன், உபகூப்தன் என்னும் பெயருடைய
புத்தபிக்ஷு பேரெழிலில் சித்தம் பறிகொடுத்தாள்.
கன்னிப் பருவமுற்ற கட்டழகி, காணையவன்
அன்பை அடைந்தின்பம் ஆரத் தழுவுதற்குச்
செய்த உபாயமெல்லாம் தீபத்தின் முன் இருள்போல்
பொய்ப்பட்டுப் போக, புசிப்பில் கவனமின்றி,
மேனி தளர்வடைந்து மெல்லயாழ் இசைஇழந்து
வானின் நிறங்காட்டும் வாரி எனவிழித்து ;
கூண்டுக் கிளியதுபோல் கார்கூடும் மாளிகையில்
நீண்ட நினைவுகளில் நெஞ்சதனை ஓடவிட்டாள்.
பாங்கியர்கள் பக்கமுற்றார் ; ‘ உண்மை பக’ரென்றார் :
எங்கிப் பெருமூச்சு விட்டே இதழ்துடிக்க,
“ நெஞ்சமே நெஞ்சுடனே கொஞ்சுகின்ற வேளையிலே
மிஞ்சும் துயரதனில் மென்மையின்பம் ஒன்றுளது ”
என்றே உரைத்தாள், இருளாடும் கண்ணழகி ;
வன்ன மிகுமாடிச் சன்னல் தனைத்திறந்தாள்.
நீல முகிலதனை நேராம் முடிப்பிக்ஷு,
சாலை வழியாகச் சாடும் மழைதனிலே
செவ்விய ஆடையிலே சேற்றின் துளிபாயக்
கவ்வும் குளிரதனில் கால்நோவ வந்திடுதல்
கண்டாள் விழிசிலிர்க்கக் கட்டும் கலைஅவிழ
வண்டாய்ப் பறந்து மணிவாயில் வந்தனுகிப்
பிக்ஷுவென்று கூவினாள், பிக்ஷுவென்றாள் பின்னுமவள்

‘பிக்ஷு!’ என்றாள் யாவோர் பித்துப் பிடித்தாள்போல்.
 பாம்பை மிதித்துப் பதறினாற் போல்துடித்துக்
 காம்ப்னைய தோளுடைய கன்னிதனை நோக்கி,
 என்னம்மா தாயே எனவே, இளங்குயிலாள்
 கன்னி கனிந்த கனிஇதழைத் தான்திறந்து,
 “ஈர உடையுடனே. ஏகுவதென் னேசுவாமி
 ஈர உடைகளைவீர் என்வீர் டடுத்திடுவீர்”
 என்றே இசைத்திடலும் எல்லாம் தெரிந்தபிக்ஷு-
 குன்றும் கரைந்துருகும் அன்புக் குரலினிலே
 “பச்சை படர்ந்தமரம் நாளையே பட்டுலரும்
 இச்சை அறிபவர்தாரர்? ஈர உடைபுனைவேன்
 வீட்டைத்தான் பார்க்க விருப்பம் அதிகமுண்டு.
 நாட்டம் எனக்கின்னும் நன்றாய்த் தெரியவில்லை;
 ஆயினும் வேளைவரும் அவ்வேளையில் வருவேன்
 தாயினும் அன்புடையாய் தண்டம் வருகின்றேன்”
 என்றே கடலைதான் ஏதோ கரையிடத்தில்
 விண்டே மறைவதுபோல் சென்றான் மழைதனிலே.
 வேளைவரும் நாளைவரும் விண்ணின்பம் தேடிவரும்
 பாளைச் சிரிப்புடனே பார்க்கவரு வான்பிக்ஷு
 என்றே கணிகைமகள் எண்ணம் பலகொண்டு
 பொன்னே யெனுமேனி பொங்கும் அழகுசெய்தாள்
 விண்ணில் இரவிமலர் விம்ம விரைந்துவரும்
 கண்ணில் துயில்புகுமுன் காதற் கனவுவரும்
 வட்ட முழுமதியம் வாரிதி பொங்கவரும்
 கொட்டும் முரசதிரக் கோயில் விழவுவரும்
 அன்புடைய பிக்ஷுமட்டும் ஆள வரவில்லை
 சென்றன நாட்கள்; சிதைந்தன ஆண்டிரண்டு
 தோகை அவள் ஆசை தோன்றி மறைகின்ற
 மேகவான் விற்போல் மிளிர்ந்து மறைந்திடுமோ
 என்னும் நினைவுகொண்டே ஏங்கிச் சருகாவாள்.
 என்றாலும், ‘சொன்னமொழி என்றும் தவறாந்காண்;
 ஆகையால் வந்திடுவான்; அன்பும் அடைந்திடுவாய்,

சோகம் விடு' எனவே சொல்வாள் மனந்தனக்கே.
 தேன்கொண்ட பூவினையே தேடும் மதுகரம்போல்
 மான்விழியாள் காதல் மயக்கேறி மானமின்றி
 ஈசன் வசிக்குமிடம் என்றே அவள்மனைமுன்
 வாசல் வழியாக வந்தான் ஒருசெல்வன்
 வஞ்சி அவள்தாயாம் நச்சுக் குணக்கிழவி
 பஞ்சு கிறத்தலையாள் பல்லில்லா வாய்திறந்து
 கோடி பவுன்கொடுப்பான் கோட்டைத் தளபதிகாண்
 கூடிக் கலத்தலின்றிக் கோதாய் ஒருமுத்தம்
 தந்தால் அதுபோதும் என்றே தவிக்கின்றான்
 வந்துள்ளான் நம்முடைய வாயில் தனைத்தேடி
 ஆலயத்தில் முன்னொருநாள் ஆவித் துடிப்பினைப்போல்
 காலில் சதங்கை கொஞ்சக் கட்செவிபோ லேநெளிந்து
 கைவழியே கண்செல்லக் கண்ணாற் சுவைகாட்டி
 ஐயநுண் ணிடையாளீ அற்புதமாய் நட்டமிடப்
 பார்த்தானும் அன்றுமுதல் பார்வைதனி லேஉன்றன்
 நேர்த்தி வதனமலர் நின்றே சிரித்திடுமாம்
 மாதாவாம் என்சொல்லை மாணே மறுக்காதே
 போதாரு முன்அவன்முன் போவாய் முகம்மினுக்கி ”
 என்றே பலவிதமாய் ஏழைக் கிழவியெல்ல
 மின்னிடைய மாதாசி மேனிமுழு தும்பதறிக்
 “ கன்னிஎன்றன் கண்களினால் காதல் விளக்கேற்றி
 முன்னம் ஒருவனுக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டேன்
 நீரி லிடும்கோட்டை நேராம் பொருள்நாடி
 ஊரிலுள்ள காமுகரை ஒன்றும் கருத்தில்லை
 உள்ளம் விரும்பார்பால் ஓடியே கொஞ்சுவது
 கொள்ளி யதனுடனே கொஞ்சம் குணமாகும் ”
 என்றே எதிர்உரைக்க ஈனக் கிழவியவள்
 சென்றாள் தலையாடச் சேதிசொல்ல வாசலுக்கே.
 தேசு மிகும்உடலைக் காசுக்கு வாங்கவரும்
 மாசு நிறைந்தமக்கள் பாசம் தனக்கஞ்சி

நேசபிக்ஷு வைஎண்ணி நெஞ்சம் நெருப்பாகி
 வாசவ தத்தையவள் வாழ்வில் வெறுப்புற்று
 வையந் தனைமறந்து வாயிற் பலபிதற்றி
 நையும் நடுஇரவில், நாதியில் லாஒருவன்
 தேரூப் பெருநோயால் திண்டாடித் தேகமெலாம்
 ஆறாகச் சீழ்வடிய அம்மா பசினவே
 கூவி அழைத்தஞால் கூர்அம்பு போற்பாய்ந்தே
 ஆவி தனைப்பிளக்க ஐயோஎன இரங்கி
 வாழைக் கனியுடனே வாச மிகும்பாலும்
 ஏழை யவன்முன்னே இட்டுப் புகின்றான்.
 தீப்பட்ட சுள்ளினனத் தேய்ந்தழிந்த கைவிரலால்
 சாப்பிடக் கூடவில்லை, சன்னப் புழுக்களவன்
 மேனிக் குழிப்புண்ணில் மின்னல் எனநெளிய
 வானின் நிலாநுதலாள் காணும் தருணம்தில்
 'நேசன்பி க்ஷுக்கெனவே போற்றி நிறைத்த உடல்
 நீசர் விழிசுடுதல் நீங்கிப் பிழைப்பதற்கு
 நொய்ய அவன்போலே நோயை அடைந்திடுவேன் ;
 தெய்வம்வழி காட்டும்' என்றே சித்தம் துணிந்துவிட்டாள்.
 தோன்றி யதுமறைமுன் துள்ளும் சிலபுழுவைத்
 தேங்குமூல்போ லேயெடுத்துத் தின்றாள் திகைக்காமல்.
 வஞ்சியவள் செய்கைகண்டு வாய்மூடி மெய்ந்நடுங்கி
 அஞ்சி அகன்றானவ் வாதுலன்பை சாசமென்றே.
 காதற் பசிதனக்குக் கண்ணீர் உண்வென்று
 போதனை செய்ததுவோ பொல்லா விதியதுதான் !
 நாட்கள் சிலசெல்ல நங்கை உடல்மழுங்கக்
 காட்சி யளித்ததந்தோ கன்னங் கருங்குட்டம் !
 கூன்முதுகுத் தாயார் கொடுத்த மருந்துகளை
 வீண்செய்தாள், உண்ணாமல் வேடிக்கை காட்டிநின்றாள்.
 இந்து நிகர்முகத்தில் இருளே கவிந்திடவும்
 சுந்தரந் தான்குறைந்தாள், சுற்றம் தனையிழந்தாள்.
 ஊரார் அவளிடத்தில் ஊறிவரும் நோய்கண்டு

பாராமல் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்தார்கள்.
 தேய்பிறையே போல அவள் தேகம் குறைந்ததனால்
 நாய்களும் அன்னவளை எள்ளி நகைகாட்டும் ;
 கொத்துங் கருங்காகம் கூடிக் குழிப்புண்ணைக்
 குத்திக் குருதிசெயும் ; கொள்வாள் மிகுவாதை ;
 கார்காலம் முன்வேனில் என்னும் பருவமெலாம்
 பார்மேவி அன்னவளைப் பார்த்துப் பயந்துசெலும் ;
 பக்கம் இருந்தவளைப் பாவிக்க யாருமின்றித்
 துக்க விழிநீர்தான் சொட்டக் களைப்புடனே
 நாட்டினெல்லை தாண்டினாள் ; காட்டு மரத்தின்கீழ்க்
 கோட்டான் எனவிழிப்புக் கொண்டு குளிர்இரவில்
 தூய மணிமஞ்சம் தோய்ந்த மலருடலாள்
 பாயும் புழுதி படிந்த தரைக்கிடந்தாள்.
 காற்றிற்கும் கார்முகிற்கும் காயும் ரவிதனக்கும்
 ஊற்றிற்கும் அன்பதனை முன்னம் உரைத்தபுத்தன்
 பாத மலர்நினைந்து பாரெங்கும் அன்புமதப்
 போதந் தனைப்புரிந்து பொன்மகத நாடடைய
 அவ்வழி யாகவரும் அன்பன் உபகூப்தன்
 செவ்விய தாள் அவள்தன் தேகத்தில் பட்டிடற
 நின்றான் ; விழிகள் இருள்நீந்த நோக்கினான் ;
 அன்பு பெருக்கெடுப்ப ஆர்வக் குரலினிலே
 “ ஐயோ அபசாரம் ” என்றே அவளை இரு
 கையால் எடுத்திடலும் காத்திருந்த அக்கணிகை :
 “ இன்றே அடிகள் இணைமா மலர்விழிகட்
 கென்றன் முகம்காணும் இச்சை பிறத்ததுவோ !
 மாலை மயக்கினிலே முன்பு மழைதனிலே
 வேளை வரும்வருவேன் என்றவே னைஇதுவோ !
 பிச்சை எடுத்துண்ணும் பேய்நான் தமதுள்ளம்
 மெச்ச எதுதருவேன் ? மேனி தனிலிருந்த
 கட்டிளமை நீங்கக் கடுநோய் மிகக்கொண்டு
 பட்டமரம் போலே பசையிழந்து போனேனே !

நாகத் தலையிருக்கும் நல்ல மணிபோல்என்
 ஆகத்தி னுள்ளே நும் ஆசை ஒளிருதையோ !”
 என்றே புகன்றிடலும், ஏதும் மனம்மறவா
 அன்பு நிறைமுனிவன் அபலை மிடிகண்டே
 கொண்ட உடைகிழித்துக் கோதை உடல்தனிலே
 கண்ட கரும்புண்ணைக் கட்டுதற்கு முந்துங்கால்,
 “குட்டப் பிணிபிடித்த கோதை எனதுடலைத்
 தொட்டால் நுமையுமிந்தத் தொற்றுநோய் பற்றினிடும்
 வேண்டாம், அகன்றிடுவீர்” என்று விழிகடலாய்
 மூண்ட துயராலே மூர்ச்சை அடைந்திட்டாள்.
 மோகக் கணிகையினை மூர்ச்சைதெளித் தேளமுப்பி
 மேகத் திடைவந்த வெண்ணிலா வைக்காட்டி,
 “கண்டிடுவாய் விண்ணையங்கே ; கங்குற் கருங்குட்டம்
 கொண்டே நிலாவென்னும் சீழைக் கொடுப்பதுவும்,
 புண்ணில் நெளியும் புழுப்போலப் பல்கோடி
 விண்மீன் துடிதுடித்து வேதனை கொள்வதுவும்
 நன்றாகப் பார்த்தறிவாய் ; நாடெல்லாம் ஈதேபோல்
 புன்னையில் ஆழ்ந்திருக்கப் பூவாய் வருந்துவதென் ?
 எல்லாப் பிணிகளையும் இல்லா தொழிப்பதற்கு
 நல்லோன் நமதுபிரான் புத்தன் அருளொளியே
 தக்க மருந்தாகும் ; சான்றோன் அவன் சரணம்
 எக்காலும் போற்றுவதே இன்பமிதை நம்புகநீ”
 என்றே அவள்செவியில் ஏதோ புகன்றிடலும்,
 புன்னைய் அகன்றுமங்கை பூர்ணிமை போல்நின்றாள்.
 “மேனி யழகினிலும் மேன்மையுறும் உள்ளழகை
 யானிங் கணையகினைந் தாசையுடன் வந்தேன்காண் ;
 தர்ம வெளியினிலே சற்றும் பயமின்றி
 நிர்வாணம் கொண்டேநாம் நித்தம் சுகித்திருப்போம்.
 வாராய்” எனப்பிகழ் சோலை வழிநடக்கத்
 தீராத நோய்தீர்ந்தாள், சென்றாள் அவன்பின்பே.
 வேளைவந்த தென்னவே விண்ணில் இருள்நீக்கிக்
 காலை மலர்ச்சியுடன் வந்தான் கதிரவனே !

பட கோட்டி

தேன்தூக்கி முல்லைமலர் சிரிக்கத் தென்றல்
சிலிர்க்கவரும் வசந்தத்தின் மாலைப் போதில்,
வான்றோக்கி நிற்கின்ற வரையின் மீது
வாரியென நீர்தேக்கும் ஏரி தன்னில்.

அன்னம்நிகர் படகோட்டிப் பிழைப்போன் வேர்வை
அரும்பிடவே புயமலுக்கத் துடுப்புத் தள்ள,
மின்னலிடைப் பெண்ணுடனே செல்வன் ஒருவன்
மிதந்துசெலும் அப்படகுள் மெள்ளத் துயின்றான்.

இருள்பாய்ந்த மலைக்காட்டில் குயிலே காதல்
இசையெழுப்பத் திசையெல்லாம் நிலவின் வெள்ள
அருள்தோய்ந்த, தச்சமயம் படகு நுள்வோன்
அயர்ந்திருக்கும் காதலரைப் பார்த்தங்கெண்வான் :

“பூத்திருக்கும் வேப்பமரத் தோப்பில் நேற்றுப்
புனைந்த குடிசையிலில்லாள் பசியால் வாடிக்
காத்திருப்பாள் வழிபார்த்து, இவர்கள் எப்போ
கண்விழித்துக் காசீவார்? எழுப்ப லாமா?... ”

சொல்லரிய உள்ளுணர்ச்சி விழி சுழற்றத்
துளிரிதழின் முத்தத்தின் சுவையில் தோய்ந்து
எல்லையிலா இன்பத்துள் மூழ்கி யுள்ளார்!...
இவர்காணும் இன்பமெனக் கேளுே இல்லை?

பாரினிலிக் காதலர்கள் செல்வர் ; நல்ல

- பட்டுடையும் பொற்பணியும் கொண்டோர், இந்தப்

பாரிடையே வேண்டுகின்ற இன்பமெல்லாம்
படைத்திடுதல் பணம்தனின் சக்தி யன்றோ?

நாவடக்கிச் சேவகஞ்செய் யானே நாளை
நல்லதொரு காலம்வந்து செல்வ னூல்,
பூவணையும் வண்டெனவே என்றனில்லாள்
புயமணைந்து படகினிலே பூரித்துய்வேன்.

அந்தநாள் என்படகை இந்நாளிங்கே
அமர்ந்திருப்போர் தள்ளவரின் அப்போ தின்னார்
சிந்தைதான் மகிழ்வுறுமோ? இன்றென்னைப்போல்
செப்பரிய ஏக்கத்தால் துயரில்வேமோ

என்னைப்போல் இன்னவரும் எல்லாம் வல்ல
ஈசனருட் படைப்பன்றோ? இப்பூவதனில்
இன்பந்தான் பிறரடைய ஒருவர் துன்பம்
ஏற்பதுவோ? இதிலுள்ள நீதி என்ன?...

சிந்தித்திடச் சிந்தித்திடச் சேரும் துன்பம்
சிந்தனையே நீங்கிவிடில் தேக்கும் இன்பம்
மந்திநிகர் மனமதனின் மாயை யாட்டம்
மௌனமதே அழியாத சுகப்பூந் தோட்டம்.

விண்ணான ஏரிதனில் மேகத் தோணி
விரைவாகச் செலுத்தியே மேவு மௌனி
கண்ணோடு ஒளிகூட்டிக் காட்டுங் காட்சிக்
கருத்தினை மறந்ததே காலச் சூட்சி.

சிந்தித்திடச் சிந்தித்திடச் சேரும் துன்ப
“சிந்தனையே நீங்கிவின்பம்” என்றே தேர்ந்தான்
சுந்தரமாய்க் காதலர்கள் துயிலும் போது
சொல்லுகின்ற தாலாட்டு லேஸா...ஐலேஸா.

எழுத்தாளர் மகாநாடு

உழுதின்ப அமுதாட்டும் உளத்தும் வான
ஒண்மதிபோல் கலைமலர்ச்சி ஒங்கச் செய்யும்
எழுத்தாளர் மாநாடு வர்தமிழ் நாட்டின்
இருளிடையே தாரகைகள் எங்களின் எழுத்தே!

கலாபத்தின் பீலிகண்ணேர் கற்பனைக் கண்ணை
காவியத்தில் தீட்டிவைத்த கம்பனின் ஆற்றல்
உலாசெய்யும் தமிழ்நாட்டில் உற்ற எழுத்தாளர்
ஓதகடல் முத்தெல்லாம் எங்களின் எழுத்தே!

ஆடாங்கில் ஆருயிரின் அழகை ஆர்க்கும்
அற்புதனும் இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம்
பாடல்செய்யும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் யாம்
பசுஞ்சோலை தேன்மலர்கள் எங்களின் எழுத்தே!

கொண்டலதன் மின்னலெனச் சிறுகதை கோப்போம்
கோகிலம்போல் திங்கவிதை பாடிக் கொழிப்போம்
வண்ணமலர் வண்டெனவே நாடகம் வளர்ப்போம்
வணங்காத முடிமன்னர் வையத்தில் யாமே!

அச்சமில்லை அல்லலெலாம் பொங்கி வந்தாலும்
அறிவுயர்ந்த எழுத்தாளர் ஒன்றாகி விட்டோம்
பச்சரத்தம் பறிமாறிப் பண்புள்ள தமிழ்தான்
பாரெங்கும் புகழ்மேவப் பணிசெய்து வாழ்வோம் !

திவ்யமது திராகைமது ஊற்றடிபெண்ணே !
 செக்கரென ரத்தஒளி சேர்த்திடக்கண்ணே
 கவ்வுதுயர் காலமது கனவென ஓட
 கடலாடும் அலைஎனவே களிப்புடன் ஆட.

விண்ணளக்கும் வெண்மதியை மண்ணிலே—பிடிக்க
 வேட்கைஎல்லாம் தாரகைபோல் இருளிலே வெடிக்க
 பண்ணிசைத்தே தென்றலெனும் தேரிலே பறக்க
 பாவபுண்யம் ஒன்றெனவே யாவையும் மறக்க.

வண்டுணவே சுவை மதுவை வஸந்தகாலமே
 வண்ணமலர்க் கிண்ணியிலே வார்க்கும் கோலமே
 கண்டுகொள்வாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள தேவனே
 கன்னியே உன் முத்தமது என்று மாவனே !

புத்தன் புனர் ஜென்மம்

காளிதாஸன் (அசல்), காளிதாஸன் (பாரதியார்) பாரதிதாஸன் (சுப்புரத்தினம்), கம்பதாஸன் (ராஜப்பா)—இவர்கள் நம் நாட்டு முதல்தர கவிஞர்கள். இவர்கள் பிறவிக் கவிஞர்கள், பயிற்சிக் கவிஞர்கள் அல்ல. இவர்கள் எல்லோருக்கும் சுதந்திரம்தான் மூச்சுக் காற்று. கட்டுண்டு, கைகட்டி வாழப் பொறுதவர்கள். இருந்தாலும் இவர்கள் 'தாஸர்களாக' தங்கள் பெயரளவில் விளங்குவது தான் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. 'புத்தன் புனர் ஜென்மம்' என்பது கம்பதாஸன் கவிதையில் வரைந்திருக்கும் அற்புதச் சித்திரமாகும். தமது கவிதா-தர்க்க சாஸ்திரத் திறமையினால், மறு பிறப்பில் நம்பிக்கை இல்லாத ஸ்ரீ புத்தனைக் கூட, புனர் ஜென்மம் எடுக்கும்படியாக, 'கம்பதாஸன்' செய்திருப்பது விசித்திரமான வேலைப்பாடாகும். காந்தி, அன்பின் திரு அவதாரமானதால், அவர் புத்தன் என்று சாதாரணமாக, நம்மில் சொல்லிக் கொள்ளுவதை, கம்பதாஸன், நாணயமான முறையில், முழுதும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, இந்த அருமையான விருத்தங்களை நமக்கு உவந்து அளித்திருக்கின்றார். நண்பர்கள், இவைகளை, ரசித்துப் படிப்பார்களாக. —வ, ரா.

தனிகரில் வளநகராம் கபில வாஸ்து

தணைநோக்கித் தன் அடியார் தொடர்ந்துகூடப்

பொன்ததும்பும் மேனியிலே செக்கர் போன்ற

புனிதமிகும் காவியுடை பொலிய, வான

மின்னனைத்தும் வீற்றதென முடிச் சிகைதான்
 மேல்முச்சு என விம்ம, வெய்யில் தனிலே
 அன்பமுதை புவிக்கெல்லாம் அருளும் புத்தன்
 அங்கையிலே ஒடேந்தி நடந்து வந்தான்.

களங்கமிலா நிலவைநிகர் பளிங்குக் கல்லால்
 ககனமெட்டச் சமைத்தமாளிகையின் முன்னே
 அளப்பரிய சோகமடேத வடிவ மாகி
 அடித்தசிலை எனநின்ற யசோத ரையாள்
 உளந்தனிலே புதைத்திருந்த காதல் தன்னை
 ஒளிமலர்ந்த விழியிரண்டில் முத்தாய் சிந்தி
 இளமகவாம் இராகுலனே ஏங்கிப் பார்க்க
 எதிர்பார்த்த பதிபுத்தன் தாளில் வீழ்ந்தாள்.

“இளங்கொடியும் பூமுகையும் என்ன நாங்கள்
 இரவினிலே துயிலுங்கால் விட்டுப் போனீர்!
 விளக்கெனினும் காற்றலைக்கும் வெளியில் வைத்தால்
 விளையும் கதி தங்களுளம் தெரிந்து டாதோ?
 முளரிமலர் மீதினிலே நடந்த பாதம்
 முட்களிலும் கற்களிலும் நடக்க லாச்சே!
 வெளியுலகம் உமதெழிலைப் பருகு தற்கு
 விரும்பேன்யான் விருந்துண்ண வாரீர், அன்பே!”

“அன்பென்று சொல்வதற்கு அறிந்தாய் அம்மா!
 அகத்தினிலே அவ்வன்பின் ஆழம் காண்க!
 முன்சென்ற நாட்கள் வெறும் சருகாய்; அந்நாள்
 முண்டபெரும் துயர்த்தனையை முறிக்க வேண்டில்
 தன்போன்று எவ்வுயிர்க்கும் அன்பே நவாய்;
 சாவதனை வென்றிடுவாய்; சங்கம் சேர்வாய்;
 அன்பாகக் கறவைவரில் அதைத் தொடர்ந்தே
 அழகுஇளங் கன்றுவரும். பிணைநீர்வாய்!”

சங்கத்தொடு பிசைகூஉண்டு சாந்த மூர்த்தி
தான்மொழிந்த கருத்துணர்ந்து யசோத ரையாள்
செங்கதிரின் ஒளியின்றித் திங்கள் தன்னில்
சேருமொளி இல்லைஎனச் சித்தம் தேர்ந்து
புங்கவனின் புதியமதம் புகுந்தாள். ராஜ
போகமதைப் புறக்கணித்துப் புதல்வன் தானும்
சிங்கமதன் பிடரிநிகர்க் காவி பூண்டு
சித்தார்த்தன் நிழலெனவே பின்னே சென்றான்.

மாளிகையுள் சித்ரமஹால் வழியாய், வீதி
வாயிலுக்குக் கருணைநிதி வருங்கால், சுவரில்
வாளிநிகர்க் கண்பெற்றும் பிறரை, வருத்தா
மாயைஎனும் மாதரசி 'சித்ரம்' நோக்கி,
தோளிணைகள் ஆலையெழுவே கண்ணீர் சோர,
தொண்டரெலாம் திகைத்திடவே, நின்றான். புத்தன்
தாளிணையே சத்யமெனும் ஆனந்தன் தான் :
“சற்குருவே ! தாம்வருந்தல் என்னே ?” என்றான்.

“ஒன்றுமிலாச் சூனியத்தில் இருந்த என்னை
உயிர்த்தேக்கும் சிசுஎனவே உலகில் பெற்ற
அன்றிரவே மரணவிருள் அடைந்த என்றன்
அன்னையவள் சித்திரமிதே ! அவள்தான் செய்த
நன்றிதனை மறந்திட்டேன் அந்தோ ! இன்று
நான்கண்ட முடிபதனை அவள்பால் சொல்லி
புன்மைதரும் மரணத்தைப் போக்கு என்று
புகலாமல் புவிக்கெல்லாம் போதிக் கின்றேன் !.....

கழனியதன் உரமதனால் விளைந்த நெல்தான்
கழனிதனை மறந்தக்கால் கண்ய முண்டோ ?

அழலதிலே சிவிர்த்திட்ட தீக் கொழுந்து

அதன் பிறப்பை மறந்தக்கால் ஆக்க முண்டோ?

விழையுதுகாண் என்நெஞ்சம் பெற்ற அன்னை
விடுதலையைக் காணுதற்கு. அதனால் யானும்
மழையினிலே நுழைகின்ற மின்னல் போல
மானிலத்தே மற்றுமொரு பிறவி காண்பேன்.”

“தாயவனே ! இன்னுமொரு பிறவி பெற்றால்
தோற்றுவது எவ்விடத்தே வடிவமென்ன ?
தாயனையாய் அம்மர்மம் தன்னைச் சொல்ல
தயைசெய்வீர்,” எனக்கேட்டான் ஆனந் தன் தான்.
மாயைமகன் ஞானமணிக் குரலில் சொல்வான் :
“மாவிடனாய், அகிம்ஸை எனும் மாண்பு சொல்வி
பாயுமொளி பாரதத்தில் ஜனிப்பேன் கையில்
பாடல்செயும் ராட்டினமே பழகும் கண்டாய் !”

உதிர்ந்த மலர்

முள்ளுடைச் சிறு செடியின்—கனவாய்
மூண்டு சிரித்தமலர்

கள்ளெனும் பொக்கிஷத்தால்—விம்மியே
கர்வம் அடைந்த மலர்.

பனித்துளி மணிசூழ்த்—தென்றலின்
பாட்டினைக் கேட்ட மலர்

கனிந்துள விண்ணதன்கீழ்—மௌனமாம்
கல்வியைக் கற்றமலர்.

அந்திச் சிவப்பினையும்—வான்மீன்
அழகின் விழிப்பினையும்

சிந்தையிற் கொண்டமலர்—மணமே
செய்து திளைத்த மலர்.

வீழ்ந்து கிடக்குதையே!—உச்சி
வெய்யிற் சுடலையிலே

வாழ்வின் விருப்பங்களை—மண்ணிலே
வரைந்துளதோ வண்டே?

கிழவி

ஒட்டகத்தின் முதுகல்ல கிழவிக் கூனல் ;
ஒளியிழந்த வைரமல்ல கிழவிக் கண்கள் ;
வெட்டுகத்திக் காயமல்ல நுதற் சுருக்கம் ;
வெள்ளிவெண் சாமரமல்ல நரைத்த கூந்தல் ;

ஆலமர விழுதல்ல கைக்கொள் கம்பு ;
அலையதனின் அசைவல்ல முதுமை ஆட்டம் ;
நீலநிற மேகமல்ல அழுக்குச் சேலை ;
நீள்வானின் பனியல்ல கிழவிக் கண்ணீர் !

மகளில்லை மகளில்லை மாதா உள்ளேன் ;
மதியில்லை ரவியில்லை வான முண்டு ;
இகழில்லை புகழில்லை இரப்ப துண்டு ;
எளியவள்நான் இவ்வுலகில் என்ன செய்வேன் ?

கதியில்லை நிதியில்லை கவலை யுண்டு ;
கதைசொல்வேன் குழந்தைகளே கருத்தாய்க் கேட்டீர் !
“புதிதான குறுத்தோலைப் பழுப்பைக் கண்டு
புன்னகைக்கும் பின் அதுவும் கனவாய்ப் போகும் !”

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
நால்வரிசை எண்: 1555
நன்கொடை எண்: 1555

கு. ப. ரா!

பாட்டி னுக்கோர் புலவனென்ற பாரதிதான்
பதமாக்கி வைத்திருந்த கலைநிலத்தில்
நாட்டினர்கள் சிந்தையெலாம் மணக்கப்பூத்த
நவமான மறுமலர்ச்சி நம், கு. ப. ரா!

அன்பு சொட்டும் பொன்மொழியும்; அறிவின் ஆழம்
அமைதியுடன் கூத்தாடும் அருளின் நோக்கும்;
தன்னலந்தான் சற்றுமிலாத் தியாகப் பாங்கும்
தமிழரிடை கொண்டு வந்தோன் நம், கு. ப. ரா!

ஒளவைஎன சின்னஞ்சிறு சொற்கள் கூட்டி
அமிர்ததுளி நிகர்த்தசிறு கதைகள் மூலம்
பௌவனமாம் மனக்கிளர்ச்சி விரிவைஎல்லாம்
எழுதிவைத்த மொழி வல்லோன்நம், கு. ப. ரா!

மேல்நாட்டுக் கவிஞர்களின் பார்வைதன்னை
மெள்ளமெள்ளத் தமிழ்க்கவியில் மெருகுதீட்டி
ஆல்போன்று ரசிகருக்கு நிழலளித்தோன்
அருளமரன் அவன்பெயர்தான் நம், கு. ப. ரா!

உண்மைக் கவி

கண்ணன் இருந்தானும்—திரௌபதை
கட்டத் துகில் தந்தானும்
உண்மையாய் அவனிருந்தால்—எனக்கே
ஓர் கந்தை தாராளே.

அகூய பாத்திரமாம்—அமுது
அள்ள அள்ள வருமாம்
நிச்சயம் அது இருந்தால்—எனையே
நேசித் தழுதிடாதோ?

அறமுயர் சித்தார்த்தனும்—சாகா
ஒளஷதம் கண்டானும்
இறவா தவனிருந்தால்—எனது
இறப்பைத் தவிராளே?

இந்திய நாட்டினிலே—இந்நாள்
இருக்கும் உண்மைக் கவி
என்றன் வடிவமன்றிப்—பிறிது
என்ன இருக்குதையா!

இயற்கையின் கானம்

சந்திர சூரியர்கள் ... என்றன்
தாளங்க ளாகுமடா !

விந்தைக் கடலலைகள் ... அதிலே
விம்மி எழும் ஒலியாம் !

அருவியே என்கருதி ... விண்ணில்
அதிர்இடி மத்தளமாம்

கருங்குயில் கத்தலது ... என்றன்
கானத் தின்கார்வையடா !

முரலும் வண்டினங்கள் ... வஸந்த
முத்தம் பெருந்தென்றல்

குரலின் இனிமையிலே ... இழைந்து
கொஞ்சும் சுரங்களடா !

பளிச்சிடும் தாரகைகள் ... என்றன்
பாடலின் வார்த்தைகளாம்

ஒளித்திரு வானவில்லே ... என்றன்
உள்ளத் துணர்ச்சியடா !

வானமும் மயங்கிநிற்க ... கால
வாயினால் பாடுகின்றேன்

தானமும் பாடிடுவேன் ... ஊழி
சலதி கொந்தளிப்பாம் !

காதலின் பதில்!

விண்மீனை முத்தாரமாய்த் தொடுத்து
வேண்டியே காதற்குப் போடப் போனேன்
கண்ணீர்த் துளி மாலை யன்றி வேறு
கருதிடேன் என்றவள் கழறினாளே !

தண் மதி தன்னிலே மது வடித்து
தயவொடு காதற்குப் பானம் தந்தேன்
எண்ணப் பானமன்றிப் பிறி தொன்றையும்
வற்றிடேன் என்றவள் இயம்பினாளே !

பூவின் சுகந்தத்தை மஞ்சமாக்கிப்
புண்ணியக் காதலைக் குந்தச் சொன்னேன்
சாவின் மஞ்சமன்றிப் பிறி தொன்றிலே
தங்கிடேன் என்றவள் சாற்றினாளே !

சிறைச்சாலை

கைதி :

விண்ணின் சுடர்விழித் தாரகைகாள்—ரவி
வீழ்ந்து நடுநிசி வேளை வந்தும்
எண்ணம் அடங்கித் துயின்றிடாமல்—கைதி
என்றன் மனம்போல் துடிப்பதும் ஏன்?

தாரகை :

கலங்கிக் கரைந்திடும் மானிடனே—இருட்
கண்ணென யாங்களே மின்னிடினும்
பலவும் விளைத்திடும் காலமெனும்—பெரும்
பாழ்ச்சிறை வதியும் கைதிகளே!

கைதி :

காலச் சிறையதன் கைதிகளே—உம்மைக்
கைதிதன் றடைத்த காவலன் யார்?

தாரகை :

கோல ஒளித்தனை பூட்டிவிட்டு—ஒரு
குறியற்றிருக்கும் இறைவனடா!

கைதி :

எந்த நீதியைக் கடைப்பிடித்து—அந்த
இறையவன் உம்மைச் சிறைச்செய்தான்?

தாரகை :

சொந்த மதியொடு அன்னவனே—வெகு
சூட்சியாய்த் தொகுத்த நீதிகொண்டு
உடலில் உயிரைச் சிறைசெய்து—மின்
ஒளியைப் புயலிற் சிறைசெய்து
கடலில் அலையைச் சிறைசெய்து—அவன்
கண்ட தனைத்தும் சிறைசெய்தான்!

காதலா? சாதலா?

கண்ணிற்கும் காட்சிக்கும் காதல்
கற்பனைக்கும் கவிதைக்கும் காதல்
விண்ணிற்கும் சுடருக்கும் காதல்
விளக்கினிடம் விட்டிற்குக் காதலா?

பூவிற்கும் வண்டிற்கும் காதல்
பூட்டிற்கும் சாவிக்கும் காதல்
நாவிற்கும் சொல்லிற்கும் காதல்
நாகத்திடம் தேரைக்குக் காதலா?

பேருக்கும் வீராக்கும் காதல்
புலத்திற்கும் விளைவிற்கும் காதல்
நீருக்கும் மீனுக்கும் காதல்
நெருப்பினிடம் விறகிற்குக் காதலா?

அகிலுக்கும் மணத்திற்கும் காதல்
ஆழிக்கும் நிலவிற்கும் காதல்
முகிலுக்கும் மயிலுக்கும் காதல்
மோழையிடம் ஏழைக்குக் காதலா?

நவராத்திரி கொலு

உழவுத் தொழிலாளி—நுதலினில்
உதிர்ந்த வேர்வைத் துளி
கொழுத்த முதலாளி—அணியினில்
கொலுவாச்சு வைரமாய் !

ஆலைத் தொழிலாளி—உடலில்
அள்ளி எடுத்த ரத்தம்
காலன் முதலாளி—பேலாவில்
கள்ளாய்க் கொலுவாச்சு !

அச்சத் தொழிலாளி—கண்ணில்
ஆடும் ஒளி அணைய
கொச்சை முதலாளி—வீட்டிலே
கொலுவாச்சு விளக்காய் !

உண்மைக் கொலுவிதனை—உங்களின்
உள்ளமே பார்க்கையிலே
மண்பாவைக் கொலுவை—கண்டிட
மடமை மிகுந்தீரே !

பேராசைக்காரி

பொங்கும் கடலென யானிருந்தால்—அவள்
பொன்மணர்க்கரை எனப் புணரவரான்
கங்குல தாகவே யானிருந்தால்—அவள்
கள்ளில வாகிக் கலக்கவரான்

துயிலும் விழிஎன யானிருந்தால்—அவள்
சொப்பன மாகிச் சுகிக்கவரான்
பயிர்வளர் வயலென யானிருந்தால்—அவள்
பரிவொடு வரப்பென பக்கம் வரான்

தெண்ணீர்த் தடாகமாய் யானிருந்தால்—அவள்
செம்மல ராகியே சேரவரான்
விண்ணின் விரிவென யானிருந்தால்—அவள்
விந்தை அமைதியாய்க் கொஞ்சவரான்

காட்டாளி வில்லென யானிருந்தால்—அவள்
கணைஎனக் கட்டி அணையவரான்
பாட்டாளி மகனென யானிருந்தால்—அவள்
பட்டினி வயிறென ஒட்டவரான் !

திருநாள்

புத்தமுத ஜோதிவெள்ளம்
பொங்கிவரும் நாளே !
பொன்றிறமாய் வேப்பமரம்
பூமணக்கும் நாளே !
கத்துருயிற் கவிதையில் மாங்
கணிகனியும் நாளே !
காதலர்கள் நெஞ்சிலின்பக்
கனல் சிலிர்க்கும் நாளே !

முத்துமுல்லை யோடுதென்றல்
முத்தமிடும் நாளே !
மூடுபனி நீங்கிளழில்
முகமலரும் நாளே !
சித்திரையின் முதல் நாளே
தேன்வஸந்த நாளே !
செந்தமிழர் புதுவருடம்
செல்வத்திரு நாளே !

முதல் முத்தம்

கொண்டலதே மின்னலுக்கு
கொடுக்கும் ஒளி முத்தம்!
வண்டதுவே தண்மலர்க்கு
வழங்குசுவை முத்தம்!

விண்ணதுவே வெண்மதிக்கு
வினைக்கும் எழில் முத்தம்!
தண்டமிழ்த்தாய் தன அமுதால்
தந்தமுதல் முத்தம்!

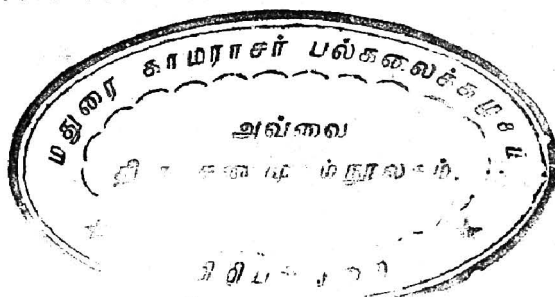
அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
நூல் வரிசை எண்: 1555
நன்கொடை எண்: 1555

ந ன் றி

ஏற்கெனவே பத்திரிகைகளில் பிரசுரமான கவி
தைகளை இத்தொகுதியில் சேர்த்துக் கொள்ள
அனுமதி தந்த அப்பத்திரிகாசிரியர்களுக்கு எனது
மனமார்ந்த நன்றி !

“ கம்பதாஸன் ”

Printed at Commercial Printing & Publishing House, G. T. Madras
P. I. Card Q. H. No. 120. For Basaras Karyalayam P. I. Card
Q. H. No. MS 409—6-9-45.

பு.

தகம்

- கதை
- கட்டுரை

முதலிய சிறந்த விஷயங்களை
பிரதி மாதமும் வெளியிடுகிறது

ஒவ்வொரு தமிழு
வேண்டிய பு

தனிப்பிரதி
அணு 12

திற்பு
9

பதி

எம். எஸ். பாக

பாக

பி.எ. ராஜ் செட்டியார் & பிர்னர்

தந்தி: ராஜா - கோயமுத்தூர் - போள். 213A.